

C-4111/74

Mèxic, D.F. 26 de novembre del 1954

Estimats pares i Joan: acabem de rebre la carta del dia 15 de novembre (ha tardat vuit dies!) amb la mala notícia de la malaltia del pare.

Déu faci que ja es trobi ben bé. ~~En~~ Tingui molta cura de la seva salut, pare, que és tan preciosa per a tots.

Avui, la Rosa i jo hem tingut una de les satisfaccions més grans de la nostra vida, i estem segurs que també la tindran vostès. A l'escola on van el Raimon i la Glòria, han fet la festa de fi de curs i de repartiment de qualificacions i premis. La Glòria ha estat la primera de "kinder", amb medalla d'or (l'única de la seva classe) i el Raimon ha estat també el primer de primer any, amb medalla d'or i diploma, tenint les qualificacions més altes en francès i en espanyol. Entre tots els alumnes de tots els anys (a l'"Instituto Franco-mexicano" es cursa fins a l'ingrés universitari) només han estat donades vuit medalles d'or, dues de les quals són a casa nostra. L'ambaixador de França a Mèxic, senyor Gabriel Bonneau, ha felicitat, estrenyent la mà, a la Glòria i al Raimon, enmig dels aplaudiments de dues o tres centes persones, sense comptar els alumnes. El general Leobardo Ruiz, una prominent personalitat mexicana, director del "Colegio militar" i ~~una~~ una de les figures que integraven la presidència, s'ha alçat i ha fet una moixaina als nostres dos menuts. Pensi que en aquesta escola hi van també els fills del Tísner i de l'Arcadi (en conjunt, deu nanos de la família) i cap d'ells no ha tret notes tan altes com els nostres. Ja poden suposar que amb molt menys que tot això, la Rosa i jo n'hauríem tingut prou per a fondre'ns i encara ara no ens sabem avenir de tenir uns fills tan eixerits. La Glòria, després del repartiment, ha actuat formant part d'un conjunt

de ball de pierrots i colombines. Ha dançat, almenys als nostres ulls, d'una manera deliciosa. El Raimon, integrant la banda de música formada per alumnes del primer i del segon any, amb "maraques", triangles, tímbrals, panderoetes, etc., etc. ha ajudat a executar la "Rapsòdia hongaresa", de Liszt. Ens hem quedat de pedra. Després, la banda del "Collegio militar" ha tocat l'himne mexicà i la Marsellesa, amb la qual cosa les mares plorant i els pares aguantant-nos com podíem hem donat un espectacle memorable. Sort que som gent forta, sinó, ara, no podria explicar-ho...

En aquest "Instituto franco-mexicano" hi van molts nens catalans i, naturalment, molts francesos. Predomina els europeus i l'ambient general és molt del nostre gust.

En fi, pares estimats: ja veuen que Déu ens prodiga prou motius de felicitat perquè poguem agrair-ho sempre.

Estie content, pare, que vagi enviar la seva adhesió al sopar d'homenatge a n'en Tasis i lamento els motius que li impediren d'assistir-hi personalment. No sé si vostè ha tractat d'una manera directa a n'en Benguerel. A desgrat del temps que fa que no ens escrivim, ell i jo ens tenim un afecte mutu molt gran. Visquerem a Roissy-en-Brie una època inoblidable de la nostra vida. En Carles Riba, repetidament, ha tingut frases d'elogi pels meus contes i tinc motius per creure que m'aprecia. Amb l'oliver ens unia una gran amistat i, potser, una vena semblant. Estie segur que em recorda amb la mateixa estimació que jo el recordo a ell.

Lamento les dificultats oposades a la "Miscel·lània" Carner, i que subsisteixi l'esperit negatiu contrari a aquestes manifestacions purament espirituals. En Triadú em diu que la "Miscel·lània" Riba ja està en premsa. Bé. A reveure! No s'oblidin d'escriure, i Déu faci que res no els ho impedeixi. Petons de tots.

Pere